

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Constantino. 496.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Timotheo Lectori. 494.

Quemadmodum Legis primordia terrorem requirebant, qui auditores ad mandatorum obseruationem conuerteret, ac
 Exod. 19. Deus è medio igne oracula edebat: sic etiã
 20. post Domini & Saluatoris nostri resurrectionem Spiritus sanctus Apostolis in igne donabatur, vehemēti flatu præcunte: ut vnus Deus in vtroque testamento cognosceretur: etiamsi alioqui inter prius ac posterius ingens sit discrimen. Illud enim typicis præceptis utebatur: hoc autem veris rebus ac doctrinis emicuit.

Synodio. 495.

Vinum ad corporis necessarium vsum
 Psal. 103 modicè haustum, hominis pectus exhilarat: quod autem vltra mediocritatem adhibetur, petulans & contumeliosum atque
 Prov. 20. intemperans vocatur. Intemperans enim, inquit, res est vinum: & contumeliosa res, ebrietas. Ac rursum: Nolite inebriari vino,
 Ephes. 5. in quo est luxuria, inquit sacra Scriptura. Atque ipsa quoque natura per immoderationem turbata & agitata, lasciuia magistra efficitur.

Constantino. 496.

Rem. 10. Non est, heus tu, non inquam est secundum scientiam zelus tuus: neque Domini iniurias ex ipsius legibus, quemadmodum affirmas, vlcisceris, dum ex Ecclesiæ cœtu quosdam eiicis. Nam ille rerum diuinarum saupones abigebat, qui ex templo forum efficiebant. At tu eos qui diuinum numē pie ac sanctè colunt, furiosè infectaris, confusionem quandam & permixtionem, ac Dei verbi in carnem conuersionem docēs aut diuinam naturam in carnem & ossa immutans, aut carnis veritatem reiiciens. Quare non Dominum imitaris, sed templi ducem Apostolos persequentem, ac piã doctrinam prædicare prohibentem.

Τιμοθέω ἀναγνώστη. 494.

Ὅν πρόπον τὰ τῶ νόμου προοίμια φόβος ἐδείτο, ὡς φυλακὴ τῆς ἐπιτολῶν ἐπιτρέφοντος τὴν ἀκούοντα, καὶ ἐν μέσῳ τῆ πυρὸς ὁ Θεὸς ἐλεημάριζεν, ἕτω καὶ μετὰ τὴν τῆ δευτέρου καὶ σωτήρος ἡμῶν ἀνάστασιν, ἐπιπνεῦμα τὸ ἅγιον τοῖς ἀποστόλοις ἐδίδδοτο, βιαιῶς πνοῆς προσηγορίας, ἵνα εἰς θεὸν ἐν ἀμφοτέροις ταῖς ἀγαθήκας γνωσθῆι εἰ καὶ πολὺ τῆς δευτέρας τὸ ὡρὸς τὴν ὑπερέραν διάφορον. ἡ μὲν γὰρ τυπικῶς ἐλεητο ὡς τὰ γμασιν, ἡ δὲ τοῖς ἀληθεῖσιν ἐλαμψε ὡρὰ γμασί τε καὶ δόγμασι.

Συνωδία. 495.

Ὁίνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, ὁ μετρίως πινόμενος ὡς τὴν χρεῖαν τοῦ σώματος. ὁ δὲ τὰ τῆς ἐπέκεινα, ἄσωτος καὶ ὑβελῆς καὶ ἀκόλατος κληταί. ἀκόλατον γὰρ οἶνος, καὶ ὑβελῆς καὶ μέθη. καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἶνον, ἐν ᾧ ἔστιν ἄσωτία, φησὶν ἡ θεία γραφή, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ φύσις ὀχλημένη τῇ ἀμετρίᾳ, διδάσκαλος γίνεται εὐεξίας.

Κωνσταντίνω. 496.

Οὐκ ἔστιν, ὦ τῶν, ὅτε ἔστιν ὁ ζῆλος σου κατ' ἐπίγνωσιν, ἕτε ὡς φησὶ τὸ κλείω ἐν τῆς αὐτῶ νόμων ἀμύνης, τῆς ἐκκλησίας πινὸς ἐξελαύνων. ὁ μὲν γὰρ τοὺς θεοκατήλους ἀπήλαυσε, τοὺς ἐμπόριον τὸ ἀνάκτορον δειξάμενος, οὐ δὲ τὸς τὸ θεῖον εὐσεβῶς προσεβύοντας δίκαις ἐμμανῶς, οὐδ' ἔχοντι καὶ ἀνάκρασιν, καὶ προσην τὴν εἰς σάοκα τῆς θεῆς λόγου κατηχῶν, ἡ ἀλλοιῶν τὴν θείαν φύσιν εἰς σάρκα καὶ ὄψα, ἡ τὴν ἀλήθειαν τῆς σαρκὸς ἀθετήσ. οὐ ποῖναι τὸν κύριον μιμῆ, ἀλλὰ τὸν στρατηγὸν τοῦ ἱεροῦ, τοὺς ἀποστόλους διάκοντα, καὶ κηρύσσον τὴν εὐσεβείαν καλύοντα.

Κυεῖλ.